

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: **GIRA – B.G.H.**, spol. s r.o., Bardejovská 27, Giraltovce, *zastúpeného advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Svidník, Sovietskych hrdinov č. 200/33* proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu právneho predchodcu žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 31. januára 2011 č. I/225/12571/2011/990813-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. októbra 2011 č. k. 1S/40/2011 – 50, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. októbra 2011 č. k. 1S/40/2011 - 50 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia (a vrátenia veci príslušnému orgánu

na ďalšie konanie) právneho predchodcu žalovaného zo dňa 31. januára 2011 č. I/225/12571/2011/990813-r ako aj zrušenia rozhodnutia správcu dane – dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Svidník zo dňa 9.9.2010 č. 737/230/23422/10/Mih, ktorými rozhodnutiami bolo v daňovom konaní právoplatne rozhodnuté o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty v sume 117.307,30 EUR za zdaňovacie obdobie september 2005 žalobcovi. V odôvodnení rozsudku uviedol, že je nesporné, že žalobca na Základnej škole, Postupimská 37, Košice vykonal v roku 2005 stavebné práce pri rekonštrukcii stavieb na „stavbe ZŠ Postupimská 37, Košice“, ktoré činnosti nemožno definovať ako stavbu v zmysle definície podľa Občianskeho zákonníka a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, lebo boli ohlásené stavebné a udržiavacie práce, ktoré spočívali v oprave strešnej krytiny, výmene okien, podlahových krytín, nových vonkajších omietok a nových deliacich priečok v rozsahu pôvodnej stavby. Vzhľadom na zistený skutkový stav a právnu úpravu krajský súd posúdil ako nesporné, že v danej veci nedošlo k dodaniu tovaru resp. stavby, ale boli vykonávané stavebné práce na rekonštrukcii strechy základnej školy, keď aj na faktúre vystavenej žalobcom sa uvádza, že išlo o stavebné práce pri rekonštrukcii striech (a teda o dodanie služby). Podľa záveru krajského súdu preto daňové orgány správne posúdili vyfakturované stavebné práce na rekonštrukcii striech ako dodanie služby (§ 9 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov – ďalej len „zákon o DPH“) a nie ako dodanie tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH (podľa ktorého je dodaním tovaru dodanie stavby alebo jej časti na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom ho navrhol zmeniť, zrušiť rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V úvode odvolania podrobne uvádza genézu vzniku znenia ustanovenia § 8 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH pôvodne ako implementáciu Šiestej smernice Rady 77/388/EHS a ďalšieho vývoja vrátane judikatúry Súdneho dvora ES. Namietal, že krajský súd sa náležite nevyporiadal s námietkami žaloby, týkajúcimi sa tvrdenia, že predmetný zdaniteľný obchod bolo potrebné posúdiť podľa § 8 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH ako dodanie tovaru, pričom k ukončeniu prác stavebnej povahy nedošlo. Pokiaľ ide o vystavenú faktúru, žalobca zopakoval, že faktúru č. 111092005 vystavil len na požiadanie zriaďovateľa Mesta Košice a nie objednávateľa Základnej školy, Postupimská 37, Košice a jeho úmyslom bolo vystaviť zálohovú faktúru. Zdôraznil, že daňová povinnosť pri dodaní služby vzniká dňom dodania služby, teda v danom zdaniteľnom obchode nevznikla, pretože k dodaniu

služby nedošlo. Ďalej namietal porušenie procesných ustanovení (vtedy platného) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) ako aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, z ktorého nie je podľa názoru žalobcu zrejmé, prečo krajský súd nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu žalobcu a prečo považoval námietky žalobcu za neopodstatnené. Uviedol, že preto je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky preto, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 OSP). Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. I/226/18682-132360/2010/994159, zistil, že Daňový úrad Svidník vydal dňa 9.9.2010 č. 737/230/23422/10/Mih podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. dodatočný platobný výmer na daň z pridanej hodnoty a vyrubil platiteľovi dane – žalobcovi – rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 3.534.000,--Sk (117.307,30 EUR) za zdaňovacie obdobie september 2005. Uvedené rozhodnutie – dodatočný platobný výmer – bolo vydané po tom, čo Krajský súd v Prešove rozsudkom z 12. februára 2008 č. k. 2 S 35/08-47 zrušil rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 9.7.2008 č.: I/225/8558-59359/2008/991048-r podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetom zrušeného rozhodnutia bol takisto rozdiel DPH v sume 3.534.000,--Sk za zdaňovacie obdobie september 2005, vyrubený žalobcovi dodatočným platobným výmerom na daň z pridanej hodnoty zo dňa 10.3.2008 č. 737/230/4892/08/Mih Daňovým úradom Svidník. Následne odvolací daňový orgán (vtedy Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky) zrušil dodatočný daňový výmer správcu dane (z roku 2008) a po doplnení dokazovania v zmysle intencií zrušujúceho rozsudku krajského

súdu boli vydané nové rozhodnutia vo veci, ktoré sú predmetom tohto súdneho preskúmvacieho konania. Bola vykonaná opakovaná daňová kontrola na podnet daňového riaditeľstva (§ 15b ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb.) za zdaňovacie obdobie september 2005 (protokol č. 737/320/17410/2010/Pot). Rozdiel DPH bol žalobcovi vyrubený z dôvodu porušenia § 19 ods. 2 v nadväznosti na § 9 ods. 14 a § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH tým, že z uskutočneného zdaniteľného obchodu dodania služieb faktúrou č. 111092005 zo dňa 16.9.2005 pre odberateľa Základná škola, Postupimská 37, Košice nepriznal a neodviedol daň z pridanej hodnoty. Z opakovanej kontroly účtovných a daňových dokladov žalobcu ako aj z dôkazných prostriedkov, získaných v spolupráci s daňovými orgánmi správca dane opätovne zistil, že žalobca svojou účasťou na akcii rekonštrukcia strechy na Základnej škole Postupimská 37, Košice poskytol stavebné práce t.j. služby v zmysle § 9 ods. 1 zákona o DPH. Žalobca nedoložil overený projekt stavby ani stavebné povolenie ani inak nepreukázal svoje tvrdenie o uskutočnení dodávky tovaru (dodanie stavby) v zmysle § 8 ods. 1 písm. b/ zákona o DPH. Na nehnuteľnosti došlo podľa predložených dokladov k rekonštrukcii striech, čo by nasvedčovalo tomu, že došlo k jej technickému zhodnoteniu, ktoré je jej súčasťou. Podľa povolenia č. j.: V-454/10137/04-Đu zo dňa 26.8.2004 vydaného Mestskou časťou Košice – Dargovských hrdinov (na žiadosť k ohláseniu stavebných úprav a udržiavacích prác – oprava strešnej krytiny, vonkajších omietok, výmena okien a podlahových krytín, realizácia nových deliacich priečok v priestoroch suterénu a prvého podlažia v objekte ZŠ Postupimská) stavba spĺňa charakter stavebných úprav podľa § 55 a § 57 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, ktorými sa podstatne nemení vzhľad stavby, nezasahuje sa do nosných konštrukcií stavby, nemení sa spôsob užívania stavby a neohrozujú sa záujmy spoločnosti (§ 55 ods. 2 písm. c/ stavebného zákona). Podľa tvrdenia žalobcu sa objednávateľ stavebných prác stal vlastníkom rekonštrukcie, t.j. hmotného majetku vytvoreného odbornými činnosťami zo stavebných výrobkov. Žalovaný toto tvrdenie žalobcu vyhodnotil tak, že takéto ponímanie zmeny vlastníctva nie je v danom prípade možné, pretože rekonštrukcia je súčasťou stavby (školy) a vlastnícke vzťahy k tejto nehnuteľnosti (stavbe) zostali zachované; nezmenili sa. Z uvedeného vyvodili daňové orgány záver, že žalobca nedodal pre odberateľa tovar (stavbu), ale vykonával stavebné práce, na faktúre uvedené ako stavebné práce pri rekonštrukcii striech na stavbe základná škola; dodával teda podľa zákona o DPH službu. Pri posudzovaní dňa vzniku daňovej povinnosti vychádzal správca dane z údajov faktúry (ktorú nebolo možné považovať za zálohovú, ako sa toho domáhal žalobca, pretože obsahovala všetky náležitosti podľa § 71 zákona o DPH); v súvislosti s tým žalovaný zdôraznil, že daňová povinnosť

nevzniká dodávateľovi na základe vyhotovenia faktúry, ale na základe samotného aktu dodania tovaru alebo služby (tiež na základe zálohovej platby za takéto budúce dodanie).

Z uvedeného vyplýva, že daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, keď stavebné práce posúdili ako dodanie služby. Takéto posúdenie vo svojich rozhodnutiach náležite odôvodnili. Vystáva otázka, kedy žalobca v danom obchodnom prípade mienil odvieť štátu DPH, keď tvrdí, že k dodaniu (tovaru – stavby) nedošlo a teda povinnosť zaplatiť – odvieť štátu DPH nevznikla. Od vykonania stavebných prác uplynulo viac ako 7 rokov a ustanovenie § 19 ods. 3 zákona o DPH v platnom znení aj v znení do 31.12.2005 sa vzťahuje tak na dodanie tovaru ako aj na dodanie služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto v konaní právneho predchodcu žalovaného správneho orgánu nezistil porušenie zákona ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť preskúvaného rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Nepochybil preto krajský súd, keď žalobu zamietol. V odôvodnení sa krajský súd vyporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky záverom konštatuje, že žalobca v odvolaní uviedol takmer identické dôvody, ktoré boli uvedené v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného. S väčšinou týchto dôvodov sa vyporiadal už krajský súd vo svojom rozsudku a Najvyšší súd Slovenskej republiky na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností považuje postup a rozhodnutie správnych orgánov oboch stupňov ako aj krajského súdu za správny a v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb. a so zákonom č. 222/2004 Z. z.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. októbra 2011 č. k. 1S/40/2011 - 50 ako vecne správny (§ 219 ods. 1 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konanie rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP, keď žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhradu

trov konania neprináleží.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 23. októbra 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth